

HANA
NIKOL MERER
**ASISTENT
ZLIKOVCA**

S engleskog preveo

Miloš Petrik

**Čarobna
knjiga**

*Mami i tati,
za sve sate detinjstva tokom kojih ste mi pričali priče
i za sve godine koje ste proveli slušajući moje,
da znate da su mi vaše zauvek omiljene.*

*Svima ostalima:
mislim da bi ovako izgledalo biti lični asistent
moralno ambivalentnog fantastičkog zlikovca.*

PROLOG

Nekada davno...

Eva je upoznala Zlikovca jednog običnog dana. Još jedan neuspeo pokušaj na sajmu zapošljavanja u njenom selu. Još jedan dan bez izvora prihoda. Još jedan dan u kojem je izneverila svog bolesnog oca i mlađu sestru. Zato je bila zaokupljena dok je hodala ka drveću koje se nizalo poput plota na ivici Orahove šume – i ušetala pravo u nju.

Šuma je nekad bila gusto naseljena, ali danas je jedno od poslednjih mesta na koja bi neko razuman zabasao. Naročito sam. Osim ukoliko se ne zove Evandželina Sejdž i ukoliko joj zabranjena šuma izgleda mnogo privlačnije nego povratak kući i priznanje porodici da je konačno našla posao... pa ga prepustila.

Eva je uzdahnula i ispružila ruku puštajući da joj prsti lutaju preko hrapave površine nekoliko obližnjih stabala dok ih je mimoilazila. Šuma je zaista bila veoma lepa.

Kraljevina Renedon bila je jedno od skromnijih začaranih kraljevstava i nije bilo lako obilaziti Orahovu šumu, koja je zauzimala toliko njene teritorije. Ipak, njeni žitelji su to dotad uspevali.

Tako je bilo sve otkad se pojavila mračna ličnost zvana Zlikovac gotovo deset godina ranije. Bilo je previše glasina o tome da vrebaju blizu ivice šume kako bi otimao žrtve i mučio ih. Eva je malo znala o toj mračnoj ličnosti, ali bila je gotovo sigurna da je imao pametnija posla nego da se šunja između stabala kao neka šumska vila. Nije baš da je videla neku od njih – one su obično živele dalje ka severu.

„Zlikovac“, rugala se Eva zalazeći dublje među drveće i gurajući ruke u duboke džepove svoje jednostavne smeđe haljine. „Možda bi bio manje gadan kad mu nadimak ne bi bio tako budalast.“

Osim, naravno, ako mu je to ime bilo dato na rođenju, u kom bi slučaju Eva čestitala njegovoj majci na neverovatnoj dalekovidosti.

Eva se saplela o isprečenu granu, izvukla ruke iz džepova ne bi li se uhvatila za obližnje drvo, pa se zaputila ka romorećem potoku.

Dok je hodala, pretresala je svoje oskudno znanje o tom čoveku. Uglavnom je poticalo od loše nacrtanih letaka na kojima je pisalo TRAŽI SE. Na njima je bio prikazan stariji čovek, sa sedom bradom i ožiljkom od borbe sa svojim žrtvama koji mu je prosecao lice. I zubi su mu često bili prikazani kao šiljati, kao da bi ti njima iščupao srce – ili kao da bi baš morao kod zubara.

Toliko je glasina kolalo zemljom o najvećem neprijatelju kraljevine da Eva nije znala šta da misli. Znala je da je Zlikovac pre mnogo godina do temelja spalio jedno od ribarskih sela u zapadnom Renedonu. Kraljevinu je mesecima morila glad zbog tog gubitka, sve dok selo nije obnovljeno. A bilo je i mnogo drugih groznih priča. Sitne krađe bile su, takođe, česta Zlikovčeva zanimacija, budući da se neretko ušunjavao u domove plemića ne bi li plašio njih i njihove porodice, pa umakao sa dragocenostima.

Polako se približavajući potoku – širem nego što je očekivala – Eva se divila lepoti sunca koje se probijalo kroz grane dajući nestvaran sjaj cveću koje ga je oivičavalo. Na trenutak gotovo da je i zaboravila svoje nevolje, toliko ju je taj pogled opčinio. Ali onda joj se sve vratilo.

Njen otac još nije znao da je prethodnog meseca izgubila posao u kovačkoj radionici. Bila je sigurna da će naći nešto drugo pre nego što joj porodica primeti da je trpeza za večeru mršavija ili da im je kolibica hladnija zbog nedostatka drva. Moraće te večeri, ipak, da mu kaže. Došli su do kraja svojih skromnih zaliha hrane.

S teškim uzdahom kleknula je uz obale potoka, a kolena su joj utonula u sunderastu mahovinu. Prošla je rukama kroz bistru plavu vodu, pa se poprskala hladnom tečnošću po licu i vratu nadajući se da će tako umiriti ustreptalo srce.

Bila je u nevolji. Ali nije joj pretio neki mitski zlikovac.

Ne. Sama je bila kriva.

Najgore je bilo to što joj je zamalo bio dat dobar posao. Toga jutra, na sajmu, bio joj je ponuđen jedini posao sobarice u domaćinstvu plemenite porodice koja je živela na imanju nedaleko od sela. Nije bilo idealno, zbog tolike razdaljine, ali bila je spremna i željna da prihvati ponudu. Sve dotle, naravno, dok se nije osvrnula i videla kako pored nje stoji neka druga žena sa toliko nade u očima okruženim borama smejalicama da se Evino srce zgrčilo. Još i više kada je videla troje male dece koja su stajala iza žene.

Eva joj je uručila svoju potvrdu o zaposlenju i gledala kako joj se lice zari. Zagrlila je Evu i poljubila je u oba obraza.

Dobro sam postupila. Zašto se, onda, osećam kao da mi se grudi stežu?

Uzdahnula je i poprskala lice sa još malo crvene vode, pa počela da nabraja nastupajuće sajmove zapošljavanja. Možda bi mogla da otputuje do nekog susednog sela...

Čekaj malo... *Crvena voda?!*

Dahćući i odstupajući unazad, ka cveću, Eva je osetila kako joj se oči sa užasom razrogačuju dok gleda kako se bistra plava voda zamućuje dubokom grimiznom bojom.

Krv.

Zažmurila je i pokušala da umiri disanje. Pošto je izbrojala do deset, osovila se na noge zamalo se sapletavši o rub svoje duge haljine, pa se polako ponovo približila vodi. Bilo je jasno da krv dolazi odnekud uzvodno.

Koraknula je u tom smeru, gazeći kožnim čizmama nogu pred nogu, potpuno nespremna na ono što bi mogla zateći tamo.

Potok je uzvodno sve više ličio na reku krvi, dok je neprozirna crvena gutala poslednje ostatke plave. Sigurno je neka životinja bila povređena, i to veća, ako se moglo suditi po količini krvi. Situacija sigurno nije zahtevala Evinu ličnu istragu.

A ipak, eto nje, u šumi koja je naglo postajala sve tamnija kako se sunce spuštalo iza drveća... Pratila je reku krvi.

Odmahujući glavom, osećala je kako joj se bilje lomi pod nogama kad se zaustavila. Htela je da se okrene. Zapravo, telom je već bila napola okrenuta kada je spazila zver crnog krzna, pogurenu i delimično skrivenu visokom travom koja je okruživala potok i jednim ogromnim drvetom.

Kakvo god da je bilo to stvorenje, bilo je živo – iz njenog pravca dopiralo je stenjanje i prigušeni zvuci bola. Eva je čučnula i polako podigla suknju kako bi dohvatila mali nož koji je držala u koricama oko članka, u slučaju da joj zatreba.

Rešila je da jadnu zver oslobodi muka. Ne bi joj bilo teško da joj ukaže tu milost. Ali što je više prilazila, zver joj je sve manje ličila na neko stvorenje. Izgledala je gotovo kao...

Jedna ljudska šaka iskočila je ispod crnog krzna, koje, shvatila je tada, uopšte i nije bilo krzno, već taman plašt. Šaka se stegla oko njenog zgloba i povukla je naniže, pored sebe.

„Uh!“ Nezgodno je pala na zemlju udarivši ramenom u tlo, dok joj se ruka obavijala oko struka i vukla je ka telu. Ležala je na boku, leđa pribijenih uz nešto čvrsto i toplo, kada se konačno osvestila i počela da se migolji i više.

Ruka oko njenog struka stegla ju je jače, dok joj se jedna šaka zatvorila oko usta. Čula je tih glas odmah uz uvo. Prošli su je žmarci celim telom. „Tišina, devojčuro, oboje ćeš nas ubiti.“

Tek je tada Eva videla još jednu zastrašujuću figuru preko potoka – čak nekoliko njih. Sve muškarci odeveni u srebro. Nosili su veoma veliko oružje, neko čak i sjajno. *Kraljeva Odvažna straža!*

Borila se protiv šake na ustima, ali čovekova druga ruka stiskala ju je uz njega, a jednom teškom nogom joj je pritisnuo članke, tako da nije mogla ni da makne.

„Pufti me.“ Bila je ispustila nož kada je pala, pa ga je tražila slobodnom rukom po travi.

„Opusti se“, naredio joj je ponovo.

Baš. Nije to bilo verovatno, budući da ju je neznanac, koga su sigurno svi ti ljudi gonili, držao pritisnutu uz tlo. Ali sama je bila kriva, zar ne? Pošla je tragom reke krvi – šta li je mislila da će zateći?

„Baf sam gvupa.“ Eva je ispustila dug i dubok uzdah.

Najednom, šaka se sklonila sa njenih usana, a glas joj se ponovo začuo u uvu. „Šta mumlaš sad?“

„Ovo baš liči na mene“, prošaputala je.

„Da te neznanac baci na zemlju?“, rekao je tonom koji je odavao sumnjičavu radoznalost.

„Ne *baš* ovo. Ali ako bih nekome ispričala kako mi se ovo dogodilo, niko ne bi pomislio da je čudno.“ Udarila ga je laktom u rebra, od čega je njen napadač opsovao i zastenjao. „Izvini, je l' te boli to?“ Udarila ga je ponovo, koliko da pokaže da je ozbiljna.

„Dosta!“, prosiktao je, pa pokazao preplanulom šakom ka ljudima koji su pretraživali šumu na drugoj strani potoka. „Ovim ljudima ne znači ništa to što si nevinna pala šaka jednom demonu. Ubiće te bez trena oklevanja, i smejaće se pritom.“

„Demonu?“ Eva se tiho nasmejala, pokušavajući da se okrene telom kako bi pogledala čoveka koji o sebi ima takvo visoko mišljenje, ali ruke su mu se ponovo stegle oko nje držeći je na mestu.

„Znaš, valjda, ko sam ja?“ pitao ju je bez traga oholosti u glasu. A ipak, od lakoće s kojom je prosto *znao* da je Eva čula za njega stomak joj se premetnuo nekoliko puta.

Zvali su je u životu mnogim pogrđnim rečima. Zabrinjavajuće, sva su počinjala na S. Bila je slepica, smotuša, saraga, a sada će konačno moći da doda i poslednje S.

Sjebana.

Znala je. Nije znala kako je znala, ali je znala.

Stezao ju je Zlikovac, Kralj Tame, Pohoditelj Košmara. Još gore, nije se ni izdaleka plašila onoliko koliko bi trebalo. Naprotiv, nije se uopšte plašila, koliko...

Zaboga. Da li je njoj to *smešno*?

Nasmejala se. Nije mogla da se uzdrži, a da je bila imalo glasnija, oni ljudi bi ih spopali za nekoliko sekundi. Kao da je i Zlikovac osetio to, jer joj je u trenu ponovo šakom zatvorio usta.

„Polako ćemo otpuzati iza onog drveta.“ Povukao je Evu nagore kako bi mogla da vidi veliki hrast o kojem je govorio. „A onda ćemo potrčati.“

„Mi da trčimo?“, pitala je dok ju je naglo okretao i gurao u pravcu drveta. Nije bilo mesta za raspravu, tako da je, prema uputstvu, otpuzala držeći glavu nisko sve dok se nije bezbedno priljubila uz suprotnu stranu stabla. Dišući teško, prepadnuta, jer je videla krv na nadlanici, Eva se okrenula ne bi li videla je li Zlikovac još tu.

Nije ga bilo.

„Gde je, duhova mu...“

„Ovde.“

Eva se okrenula u pravcu njegovog glasa, zapanjena. „Kako si dospeo tam...“ Ali ostala je bez reči čim ga je videla.

U njenu odbranu, dosta je toga trebalo sagledati.

Prvo joj je palo na pamet da su svi oni posterji na kojima je pisalo TRAŽI SE bili potpuno pogrešni. Pred njom nije bio stariji muškarac sa ožiljkom i sedom bradom. Naprotiv, nije bilo nijedne sede vlasi u njegovoj gustoj, tamnoj kosi. Imao je visoke jagodice iznad brade od dva dana koja je pokrivala veoma oštru vilicu. Računala je da ne može biti više od šest ili sedam godina stariji od nje. Ako bi morala da nagađa, pretpostavila bi da ima najviše... dvadeset osam, dvadeset devet godina. Ali to je bilo nemoguće. Zar ne postoji neko pravilo po kojem zlikovci moraju da imaju najmanje pedeset, možda i šezdeset godina, ako su baš zli?

Ali ne da budu mladi! I ne, još gore, lepi.

Ali on je bio lep. Koža mu je bila preplanula i glatka. Kao da je u vreme kada ne bi nikoga proganjao ležao na travi i, možda, srkutao čaj iz šoljice, podignutog malog prsta, i čitao poeziju.

Od te pomisli histerično se nasmejala. Zlikovac je podigao jednu od svojih savršenih gustih obrva koje su uokvirivale najtamnije oči koje je ikad videla. Oči koje su je odmeravale žmirkajući zbunjeno. Kao da nije potpuno shvatio da je i ona ljudsko biće od krvi i mesa jer ju je gledao kao da je njeno samo postojanje bilo zagonetka.

„Stvarno ne bi trebalo tako da izgledaš“, rekla je, i iznenadila se pomišlju da je zbunjeni izraz njegovog lica gotovo simpatičan.

On je ubica! Njena savest se bunila, ali ostatak nje, onaj deo koji nije imao vezu sa njenim veoma mudrim mozgom, smatrao je da je on previše lep za takve primisli.

Koraknula je pažljivo ka njemu pokušavajući da iz sebe iskopa strah, za koji je znala da je tu. Svakog časa slediće se od strave i vrišteći potrčati u suprotnom pravcu, ali bio joj je nadohvat ruke, a ona se još nije okrenula.

Hmm. Straha nije bilo, ali bila je pomalo zabrinuta – dobar znak da nije potpuno izgubila razum. Sve dok, naravno, njenu blagu zabrinutost nisu pomračile sramotne misli o tome kako bi mirisao kada bi mu se priljubila i onjušila ga.

„Nešto na mom licu... nije ti po volji? Ili je možda to što krvvarim iz tri rane koje su mi naneli tvoji seljani?“ Glas mu je bio tih i delovao je mirno, ali Eva je videla prigušeni gnev skriven u njegovim tamnim očima.

Da li je mislio da ga ona osuđuje?

„Da, pa... Nije sjajno to sa krvlju... Ali mislila sam više na to da izgledaš kao da si isklesan od mermera, a mislim da bi, po pravilu, zli ljudi trebalo da budu groteskni.“

Gnev je nestao u trenu kao da ga nikad nije ni bilo, a on je, u odgovor, samo trepnuo.

„Ne možeš da ubijaš ljude i da budeš lep. To zbunjuje.“ Eva je počela da razmotava vuneni šal koji joj je njena mlađa sestra Lisa poklonila za prethodni rođendan i primakla se Zlikovcu pružajući ga kao znak primirja. „Za krv, Vaša zlobnosti.“

Uzevši ga stegnutom pesnicom, Zlikovac je obmotao šal oko svog trupa i pritegao ga da zaustavi krvarenje. „Misliš da sam *lep*?“

Začudo, Eva je imala osećaj da bi on više voleo da ga je nazvala *grotesknim* kada je videla kako mu se lice krivi od gađenja.

„Nije to pitanje mog mišljenja – to je objektivno. Pogledaj kako su ti simetrične jagodice.“ Potpuno mu se primakla i spustila mu dlanove na obe strane lica.

Oči su mu se razrogačile, a zatim i njene kada je shvatila šta radi. „Dodirnula si mi lice“, rekao je bezizražajno.

„... jesam.“

„Jesi li zadovoljna zbog toga?“ Ponovo je podigao jednu tamnu obrvu.

On je profesionalni ubica, zar ne? Možda će me sada ubiti ako ga lepo zamolim.

„Pokušavala sam nešto da dokažem.“ Slegla je ramenima i pustila da joj ruke padnu na bokove.

Odmahnuo je glavom sa malom dozom čuđenja u očima i rekao: „Ti si kaos.“

„Da li bi mogao to da mi napišeš u pismu? Treba mi referenca za posao. Dobila bih mesto u roku od nedelju dana, a baš mi treba.“ Pre nego što je stigao da odgovori, začulo se tiho šuškanje u žbunju pored njih od kojeg joj se vrat naježio.

Okrenuvši se ka izvoru zvuka, oprezno je koraknula ka Zlikovcu, koji joj je, brz poput munje, spustio ruke na ramena i povukao je ka sebi. „Šta...“

Čula je strelu pre nego što ju je osetila.

Bol je presekao kožu na njenim leđima kada joj je strela okrzнула ramena, odbacivši je ka Zlikovčevim čvrstim grudima. „To boli.“ Izgovorila je to tek tako, kao da joj se samo zavukao trn pod kožu.

Primećeni su, ali ipak nije bilo panike u njegovom glasu kada joj je rekao: „Samo te je okrznilo. Znam da boli, ali moramo da bežimo.“ Okrenuo ju je hitro ali pažljivo i potrčali su u suprotnom smeru. Zlikovac je šepao od svojih povreda.

„Prebaci ruku preko mog ramena.“ Zgrčio se od bola dok su trčali, obilazeći drveće. Eva je držala korak s njim.

„Zašto?“, huknula je dok ju je privlačio sebi. „Nisam ništa sporija od tebe!“

Blesak zadovoljstva razlio mu se licem poput goruće zvezde, na trenutak sjajan i lep, da bi odmah zatim nestao iza horizonta. „Usporio sam da bi mogla da držiš korak.“

Tek je tada Evi sinulo. Njena neprilika je eskalirala od toga da je bila nezaposlena mesarska kćer do pomaganja bekstva najvećem neprijatelju kraljevstva za neobično kratko vreme.

Pobogu, pa možda ona i *jeste* haos. Da li je i pola sata prošlo?

Što je sve vodilo ka veoma delikatnom pitanju. Pitanju na koje bi Evi bilo dobro da ga ne podseća. Ali bilo je prekasno – misao joj se spustila do usana pre nego što je mogla da je potisne. „Zašto se uopšte trudiš da držiš korak sa mnom? Mogao bi jednostavno da me ostaviš u prašini i kupiš vreme za bekstvo.“

Tako je, Evandželina. Daj mu razlog da te ostavi za sobom i objasni zašto si uopšte trčala sa Zlikovcem. Potpiši svoju smrtnu presudu. Odlično!

Zagledao joj se nakratko u oči uspevši ipak da se skloni sa puta streli koja je prozujala pored njega ne prekidajući kontakt. Eva je bila ljubomorna. Ne bi mogla da se skloni s puta mrtvom deblu čak i ako bi joj bilo pred nosom.

„Veoma si nemilosrdna, gospođice...“ Bilo joj je drago da u njegovom glasu čuje tragove umora. Nije umeo dobro da trči. Nije bio savršen, nije bio nepobediv.

Ali jeste je bio pitao za ime. „Evandželina Sejdž... Može samo Eva.“ Dobro, možda je njegov glas bio malo umoran, ali njen je zvučao kao da je prošao kroz rende. Trčanje joj nikad nije bilo drago. *Brzo* trčanje, mislila je, bilo joj je smrtni neprijatelj.

„Hmf“, rekao je samo, što ju je uznemirilo, jer nije otkrivalo hoće li usvojiti njen okrutno dobar savet i ostaviti je za sobom.

Bilo je verovatno da će je neki od seljana prepoznati, ali izgledi da će joj poštediti život, kada su već bili u tako krvožednom stanju, bili su mršavi. Naročito imajući u vidu da je trčala uz osobu koju su gonili, koja će verovatno svakog časa da je saplete i ostavi vukovima.

Naravno, pošto se univerzum urotio protiv nje, nije ni morala da ga čeka. Jedna pala grana skrivena žbunjem izvirivala je taman toliko da je zakači vrhom čizme i trenutak kasnije trapavo je padala ka zemlji.

Glasovi muškaraca bili su im sve bliži. Bili su mrtvi.

Tačnije, ona je bila mrtva. Zlikovac će verovatno uzeti njen vuneni šal i odjezditi, zlim licem okrenutim ka zalasku sunca. Zurila je u njegov potiljak sa zemlje. U čist i efikasan pokret njegovog tela. Kao da je ceo svet bio sazdan da mu se pokloni.

Gledala je kako se ta besmisleno savršena glava okreće i zatiče prazno mesto pored sebe, pa onda gleda unazad, gde je ona bespomoćno ležala na zemlji. Pekla su je leđa, rame bolelo. Tome treba dodati i veliku modricu od drugog pada na tlo toga dana.

Glasovi su se približavali. Zvučali su besno. Eva je pokušala da ustane kako bi makar našla skrovište. Ali poznata ruka isprečila se pred njom i ona ju je zgrabila uprkos šoku koji je remetio njenu moć rasuđivanja.

„Često padaš.“ Zlikovac ju je odmerio dok je to govorio. Kao da je beležio opservaciju za neki naučni rad. „Idemo, Sejdž.“

Ignorovala je formalnost upotrebe prezimena i izjavila: „Kada sam prvi put pala, to je bilo zato što si me ti povukao!“ Stegla je ponuđenu ruku i dali su se u beg od svojih progonitelja što su brže mogli.

„Mnogo si lako pala, jedva sam te i cimnuo.“

„Nije valjda da mene kriviš što nisam bila dovoljno jaka da se oduprem nekome ko me *vuklja* za ruku?“

Nije udostojio njeno pitanje odgovora, samo ju je još jače stegao dok su jurili kroz šumu kao banditi. Konačno, beskrajno prostranstvo šume počelo je da dobija mračnije tonove. Ne samo zbog toga što se sunčeva svetlost sve brže gubila već i stoga što je boja drveća bila tamnija toliko duboko u šumi. Dugačka, zavojita stabla i grane nosili su izobličeno lišće bogate boje mahovine, a piskavo kreštanje čudnih ptica širilo se zgusnutim vazduhom. Prožimala ju je duboka, uznemirujuća jeza.

„Gde smo to krenuli?“, pitala je oklevajući. Ono malo svetla što je bilo ostalo na nebu kao da se spremalo da nestane u roku od nekoliko sekundi, a noć se nadvijala nad njima kao nametnuti pokrivač. Makar je njoj bio nametnut. Zlikovac se osvrtao po tami i, po prvi put otkako ga je srela, videla je zaista zao sjaj u njegovim očima.

On je tu pripadao, noći, tami. To je bilo njegovo.

A Eva... i dalje se nije plašila.

Neverovatno neobično.

„Na jedno sigurno mesto. U moj dom i mesto na kom radim.“

Eva je pokušala da izvuče ruku iz njegovog stiska i okrene se u suprotnom smeru. „Na sigurno, u kuću koju ljudi zovu Vila Masakr? Neka, hvala. Radije bih okušala sreću sa grubijanima iz sela.“

Njegova ruka bila je poput čeličnog obruča oko njene, i nije mogla da odmakne ni korak. Kao da je bila zalemljena za njega. „Da sam želeo da umreš, ostavio bih te tamo.“

Podigla je obrvu. Kretali su se mnogo laganije nego ranije, dok je tiho brujanje glasova za njima bledele gotovo do muka.

Pobegli su im. Zasad. Eva se osetila dovoljno sigurnom da ju je njena neprimerena radoznalost savladala. „Zašto su te, uopšte, gonili?“, pitala je naginjući se ka njemu i zagledajući vreću koju je držao uza se. „Jesi li nešto ukrao? Oružje? Novac? Nečije prvorodeno dete?“

Zlikovac je na trenutak zastao, a Eva je jeknula kada se vreća pomerila. Pre nego što je mogla da se pobuni, Zlikovac je posegao u vreću i izvukao povelikog žapca, kože tako zelene da se gotovo utapala u njegove zlatom oivičene oči. Sedeo je mirno u Zlikovčevoj ruci i zurio u nju. Ona je zurila u njega.

„Da li taj žabac ima krunu?“, pitala je Eva posle nekoliko trenutaka nemog zurenja.

Zlikovac je ignorisao njeno pitanje podižući žapca još malo ka njoj. „Neću poreći da mi je lopovluk jedna od boljih osobina. Međutim, u ovom slučaju, ti ljudi su pokušavali *mene* da opljačkaju.“

Kockice su se slagale, ali na način koji je bio previše neobičan da bi ga čak i Eva razumela. „Da ti otmu... *krunisanog žapca*?“

Zlikovac se okrenuo i nastavio svoj put, a Eva ga je tiho sledila. „Nije ovo običan žabac“, ubeđivao ju je. „On... razume ljude i može da komunicira sa nama kao da je jedan od nas.“ Žabac je vedro kreknuo kao da hoće da pokaže svoje odlične veštine komunikacije,

ali Zlikovac ga je ignorisao. „O njemu se staram *ja*.“ Te reči su bile upozorenje. Eva se naježila. „Čarobne životinje postižu dobre cene na aukcijama. Ljudi iz tvog sela mislili su da bi bilo pametno da saznaju koliko će pokušaj da mi ga ukradu tokom dnevne šetnje koštati njih.“

Eva je užasnuto uzdahnula. „A kruna?“

Zlikovac je zastao, dižući ruku sa žapcem ka Evi, kao da je očigledno. „Zove se *Kraljević*.“

Eva je zastala i trepnula. „Jesi li ozbiljan?“

„Izgledam li kao da se šalim?“

Pošteno. Eva se zapravo nadala da neće pokušati da se našali. Mogla bi da umre od šoka.

Podigao je otvorenu vreću i nežno spustio Kraljevića nazad u nju pre nego što se okrenuo Evi. „Još malo pa smo stigli do kuće.“

Eva ga je sledila, ali ovoga puta ne u tišini. „Kako da znam da nisi rešio da me poštediš sada da bi me ubio na neki zabavniji način kasnije?“

„Koji bi bio zabavan način ubistva, pitam se?“ Lice mu je bilo nečitljivo, ali znala je da ga je ponovo iznenadila.

„Pa, ne znam ja! Sigurna sam da neku zabavu izvlačiš iz toga što toliko često radiš.“ Posegla je rukom da se pridrži za njega dok je preskakala oboreno stablo.

Rame mu se zgrčilo pod njenim prstima. Evi taj osećaj nije bio potpuno odbojan, ali lice mu je ostalo bezizražajno. „U pravu si. Postoji nekoliko zabavnih načina.“ Izmakao se van njenog domašaja pošto je uspešno prešla preko stabla, pa je opustila ruku niz telo. „Ali teško da bih morao da pribegnem njima. Ti imaš dve leve noge; ubićeš se sama.“

„Poslednji put ti kažem, nisam trapava. Pala sam jednom. Za prvi put si ti bio kriv.“ Iskoračila je ispred njega ruku prekrštenih na grudima. „Imam svojih mana, Vaša zlobnosti, ali među njima nije i sklonost ka...“

Pljas!

Evina glava se oštro zabacila unazad. *Jao*.

Treptala je na širokom noćnom vazduhu, potpuno zbunjena onim što se dogodilo.

Dubok uzdah čuo se iza nje dok je Zlikovac zaobilazio njenu sitnu figuru, pa spustio ruku na njenog nevidljivog napadača. Ali čim su njegovi prsti dotakli prostor oko nje, barijera je počela da se rastače oko njih u blesku plavog svetla. Ivice okruženja rastočile su se i otkrile velike kamene zidove i crnu gvozdenu kapiju. Iza nje visoko su se dizali tornjevi od kamena.

Njegov zamak bio je skriven magijom – u to je udarila glavom.

Kapija se otvorila i Zlikovac joj je pokazao da prođe ispred njega. Gotovo rešena da naglavce skoči u šanac pun gladnih morskih zmajeva, postupila je kako joj je i bilo naloženo. Iskreno, u tom trenutku, šta je drugo mogla? Iscrpla je sve mogućnosti kada je pristala da mu pomogne i da on zauzvrat pomogne njoj. Mogla bi ovu priču da isprati i do njenog tužnog, krvavog kraja.

Vila Masakr bila je prevelika da bi se zvala kućom. U nju bi verovatno moglo da stane celo njeno selo, pa onda još dva sela iste veličine, i da se ne guraju. Bila je delimično zapuštena i urušena, ali u toj ruševnosti bilo je i nekog šarma. Kamen od koga je bila sazidana bio je prigušenih boja, siv i smeđ, a mahovina i puzavice kojima je bila obrasla protezali su se procepima između blokova. Ali ta oronulost činila ju je tajanstvenom i zanimljivom.

Možda čak i previše utešnom.

Stali su pored napuklih fontana pokrivenih sa još mahovine dok je Evin pogled skakutao baštom koja ih je okruživala. Bila je iznenađujuće dobro održavana. Zapravo, bila je ubedena da je opazila narcise u jednom delu vrta i suzbila kikat.

Ali veličina prostora bila je ono što ju je najviše užasavalo, kao da je rastao dok su mu prilazili – rastao istom brzinom kao i Evina neumitna kob.

Ukratko, vila je bila ogromno i veoma veličanstveno mesto za umiranje.

Progutala je knedlu buljeći u tamno drvo velikih vrata, pa se okrenula ka Zlikovcu, upitnog pogleda.

„Ako blago gurneš, vrata će se otvoriti.“ Sve je govorio sa zbunjajućom ozbiljnošću. Kao da je ili skrivao smisao za humor ili je zaista verovao da su svi ostali na celom svetu bespomoćni.

„Znam kako rade vrata“, rekla je, očajna.

Zažmirio je, kao da joj nije potpuno poverovao. „Zašto onda još nisu otvorena?“

Znači, okruženi smo nesposobnjakovićima, Vaša zlobnosti.

„Dozvolite da vam otvorim, gospodine!“ Grub glas čuo se sa prozora iznad njih, a Eva je vrisnula od iznenađenja i ustuknula sudarivši se sa Zlikovcem.

„Požuri, Marvine. Gospođicu Sejdž kao da je nešto spopalo.“

„Koliko je dugo već tamo?“ Odvojila se od čvrstine njegovih grudi i shvatila da je uznemirena svežinom njegovog mirisa. Zar ne bi trebalo da smrdi na smrt, a ne da miriše pomalo na cimet, viski i karanfilić?

„To je jedan od mojih čuvara. Uvek je tamo.“ Kao da su uvežbavali, teška vrata tada su se otvorila uz zlokobnu škripu.

Eva ga je sledila unutra do slabo osvetljenog ulaznog hola. „U redu, evo me u vašoj jazbini, Vaša zlobnosti. Zašto ste me doveli ovamo?“

Zakolutao je svojim crnim očima i prošao ogromnom sobom ka nekoliko velikih kamenih stepenika koji su se dizali uz naspramni zid vodeći ko zna kuda. Povikao je preko ramena. „Ako hoćeš da radiš za mene, Sejdž, ne možeš više tako da me zoveš.“

Koraci su mu bili dugački, tako da je Eva požurila da nadoknadi razliku dok su počinjali uspon. „Da radim za tebe?“ Pomisao je bila presmešna. „Ne mogu ja to. Ti si... ti si... zao.“

Stao je na drugom stepeništu, oslonjen o vitraž. „Jesam“, rekao je i ne pokušavajući to da porekne. Krenuo je ka njoj, telom nagnut napred. Znala je da pokušava da je zastraši. „Ali ti si rekla da ti treba posao.“

Zar jeste? Da, jeste, dok je bila u fazi lupetanja. Eva je bila navikla da njeno razmišljanje naglas ljudi ignorišu, a ne da ga shvataju kao prijavu za posao. „I treba mi“, priznala je umorno. „Ali zašto bi mi

ti nudio posao? Šta me je to danas preporučilo kao kvalifikovanu za bilo kakav posao kojim se baviš?“

„Okrutno razmišljaš, što mi može koristiti, a i pomogla si mi uprkos svemu što si o meni čula.“ Spustio je pogled na šal natopljen krvlju obavijen oko struka.

„Povređen si!“ Eva je odskočila gledajući ga s nevericom. „Potpuno sam zaboravila. Je l' te mnogo boli?“

Iskrivio je lice podrugljivo, ali nije skinuo šal sa struka. „Ja se brzo oporavljam. Šta ćemo sa *tvojim* povredama?“

Modrica na njenom kuku biće gadna i ljubičasta. A rana od strele koja joj je zamalo odrala kožu s leđa ju je pekla, ali najgore je već bilo prošlo.

„Preživeću.“ Slegla je ramenima ne pominjući još jednu ranu od noža koju joj je zadao njen prethodni poslodavac.

Ta je još jebeno bolela.

Klimnuo je glavom, pa joj pružio ruku i rekao: „Šta kažeš, Sejdž?“

Eva je zastala znajući da bi je priznanje moglo ubiti, ali nije mogla da se natera na laž. „Da li bi mi ponudio ovaj posao... kakav god bio... i kada bi znao da je moj otac nekada bio kraljev vitez?“

Lice mu je ostalo bezizražajno; delovao je čak kao da mu je dosadno. „Je li još uvek?“

„Ne, ne! To je bilo i pre nego što sam se rodila. Samo je pokušavao da uštedi kako bi otvorio mesarsku radnju. Penzionisao se pošto se oženio mojom majkom.“ Ono što je dolazilo posle bilo je bolno, tako da je požurila da mu kaže. „Sada je previše bolestan da bi radio, a odan je samo svojoj porodici.“

Zlikovac je slegnuo ramenima. „Onda ne vidim kako bi to moglo da bude problem.“

Ako to i ne bi, mogla je svejedno da se seti još nekoliko mogućih problema.

„Šta bi taj posao podrazumevao?“, pitala je odmeravajući njegovu ruku jednako kao slamku spasa i kao smrtnu presudu. „Ne želim da povređujem druge ljude niti da ti pomazem da ih ti povređuješ. Ili da ti budem... družbenica.“

Spustio je ruku uz telo, a uglovi usana su mu se izvili naviše, gotovo kao da je pokušavao... da se osmehne? „Teško da si ti tip žene koju bih poveo u krevet.“

Evino lice se zažarilo, a bol u njenom ramenu najednom se nije mogao porediti s bolom od odbijanja u njenim grudima. Što je bilo besmisleno, jer je jednako teško da bi ona želela da je taj čovek želi, ali, zaboga, imala je nešto ponosa.

Ponovo joj je ponudio ruku, a njegovo lepo lice postalo je bezizražajan zid, ispražnjen od emocija osim blage mekoće oko očiju. „Biću iskren. Neću te siliti, ali sada znaš gde se nalazi, kako si je slikovito nazvala, Vila Masakr. Znaš da nisam imun na noževe i, što je po tebe najgore, videla si mi lice.“

Zurio je u uvojak koji joj je pao na čelo. Sigurno nije ličila ni na šta posle trčanja kroz šumu kao da je kriminalac.

„Ti si rizik, a ja nemam vremena da te dam Tatjani da ti protka mozak i ukloni sećanja na ovaj dan. Krvarim po svojoj omiljenoj košulji. Tebi treba posao, a ja sam voljan da ti dam dobar posao sa odličnom platom.“ Kada se nije ni mrdnula, uzdahnuo je i dodao: „I uveravam te da nikad nisam nikog nevinog povredio.“

„A moje selo?“, izletelo joj je pre nego što je mogla da se zaustavi. „Šta ako ti budem pomagala da naudiš nekom koga znam?“

„To bi moglo da se ispostavi veoma nezgodnim za tebe“, rekao je bez saosećanja.

Začkiljila je na njega dok nije popustio.

„Poštedeću *seljane* svojih *zaista* ubilačkih namera.“ Ton mu je bio prijateljski, ali nije mogla da se otrgne osećaju da je rekao više nego što je ona čula.

Nije mogla da poveruje da je to zaista razmatrala, ali od pomisli da će moći da obezbedi svoju porodicu srce joj je zaigralo u grudima. Pre nego što je primetila šta radi, ruka joj je bila u njegovoj.

Očekivala je da će mu šaka biti hladna, ali bila je topla, a od dodira njegovih prstiju koji su se svijali oko njenih osetila se kao da

je drogirana. „U redu, prihvatam vašu ponudu. Koje nepodopštine ću činiti u vašoj službi, Vaša zlobnosti?“

I dalje je držeći za ruku i ne skrećući pogled sa nje, dopustio je da mu osmeh preuzme pune usne. „Čestitam, Sejdž. Od danas si moj lični asistent.“ Pustio joj je ruku, pa se okrenuo da nastavi uz stepenice, ali jedva da je odmakao tri koraka kad se okrenuo ka njoj, ošamućenoj. „A ako moraš nekako da me osloviš, dovoljno je samo 'gospodine.'“